

ΑΣΙΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΝ ΜΟΝΖΑΡΝΤΕΝ

ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟ ΤΗΣ ΔΟΥΚΙΣΣΗΣ

Θά ήταν περίπου μεσάνυχτα, όταν ο "Εντουαρντ Πέρκινς βγήκε από τη λέσχη του. Είχε εξείρετο κέφι εκείνη τη νύχτα, γιατί, αντίθετα προς τις άλλες βραδυές, είχε σταθή τυχερός στο παιγνίδι. Δεν θέλησε να παίξει περισσότερο, από φόβο μήπως γυρίση ή τύχη του καί, καθώς η βραδυά ήταν, ωραία, αποφάσισε να γυρίση πεζός στο σπίτι του, που ήταν σ' έναν αριστοκρατικό δρόμο κοντά στο Κένσινγκτον.

Περπατούσε λοιπόν γαλήνια, συλλογιζόμενος μ' ευχαρίστησι την θαλασσία έκδρομή που θάκανε σε λίγες μέρες μαζί με μερικούς φίλους του στη Μεσόγειο, όταν ξαφνα, στη στροφή ενός δρόμου τον πλησίασε ένας πόλιςμαν, ύψηλου αναστήματος, που φανόταν πολύ ταραγμένος.

— Κύριε, του είπε ο αστυνομικός, σάς «έπιστρατεύω»!

Ο "Εντουαρντ Πέρκινς λναπήδησε κι' έκανε ξαφνιασμένος:

— Πώς! Μ' «έπιστρατεύετε»; Τί σημαίνει αυτό;

— Υποθέτω πως είστε "Αγγλος κι' ότι ξέρετε τους αγγλικούς νόμους, του απάντησε ο πόλιςμαν.

— Βέβαια.

— Πρέπει να ξέρετε, λοιπόν, ότι κάθε όργανο της δημοσίας τάξεως έχει το δικαίωμα να επικαλήται τη βοήθεια ενός άπλου πολίτου, όταν το κρίνη αυτό αναγκαίο.

Και με τόνο απότομο, ο πόλιςμαν επρόσθεσε:

— Φτάνουν ή συζητήσεις!... "Αν άρνηθήτε να μου δώσετε χείρα βοηθείας, θά διακόψω την καταδίωξι του κακοποιού που παρακολουθώ και θά σάς πάω στο τμήμα. Έκει θά υποχρεωθήτε να εξηγήσετε στους προϊσταμένους μου τους λόγους της άρνήσεώς σας.

Αυτά τὰ λόγια, ο πόλιςμαν τὰ είπε γρήγορα, και ο "Εντουαρντ Πέρκινς είχε σαστίσει κυριολεκτικώς. Καιαλλάβαινε ώστόσο πως ήταν υποχρεωμένος να βοηθήση τον αστυφύλακα.

— Είνε κι' αυτό της τύχης μου! ψιθύρισε ο νεαρός εισοδηματίας. "Αν δεχτώ, κινδυνεύω ν' ανακατευτώ σε μιά αίματηρή περιπέτεια. "Αν άρνηθώ πάλι, είνε βέβαιο πως θά τιμωρηθώ.

Και ή τιμωρία αυτή του φάνηκε ακόμα πιό τρομερή, γιατί άγνωστου ποιά ακριβώς θά ήταν.

Απάντησε λοιπόν στον αστυνομικό με τόνο που φανέρωνε όλη τη δυσανασχέτησί του:

— "Εστω! Δέχομαι! Μά περί τίνος πρόκειται;

— Για την ώρα, θά περιμένουμε έδω, του απάντησε ο πόλιςμαν.

"Επειτα, με τόνο ίκανοποιημένο, πρόσθεσε:

— Μά δεν θά περιμένουμε και πολύ. Να ο άνθρωπος μου...

Ένας κυριος καμμιά πενηνταριά χρονών φάνηκε τη στιγμή εκείνη. Προχωρούσε στη μέση του δρόμου και κύτταζε διαρκώς δεξιά κι' αριστερά, σαν να φοβόταν μήπως τον

παρακολουθούσαν.

Συγχρόνως, ο πόλιςμαν ψιθύρισε στο αυτί του "Εντουαρντ Πέρκινς:

— Είνε ένας κακοποιός από τους πιό επικίνδυνους, προικισμένος με δύναμη "Ηρακλέους. Θά με βοηθήσετε να τον συλλάβω, κι' ένω σεις θά τον κρατάτε απ' τὰ πόδια, έγώ θά του περάσω τις χειροπέδες. Είστε έτοιμος;

— Ναί, απάντησε λακωνικά ο "Εντουαρντ Πέρκινς, πολύ στενοχωρημένος γιατί ο δρόμος ήταν έντελώς έρημος κι' έβλεπε πως σε περίπτωση άνάγκης, κανείς δεν θά έτρεχε να τους βοηθήση.

— Έλατε! πρόσταξε ο αντιπρόσωπος του νόμου, όρμώντας κατά του άγνώστου.

Μά ο τελευταίος είχε, φαίνεται, τὰ μάτια του τέσσερα. Γιατί μόλις ο πόλιςμαν έκανε ένα βήμα, άρχισε να τρέχη με όλη τη δύναμη των ποδιών του, παρακολουθούμενος από τους διώκτας του.

Ο άγνωστος, ο όποιος ήταν πολύ κομψά ντυμένος, δεν έτρεξε και πολύ... "Αφού έκανε καμμιά πενηνταριά μέτρα, στάθηκε μπρός σ' ένα μικρό ιδιωτικό μέγαρο. "Εβγαλε άμέσως ένα κλειδί από την τσέπη του, άνοιξε την πόρτα και μπήκε μέσα.

Δυστυχώς όμως γι' αυτόν, ο πόλιςμαν ήταν πολύ ευκίνητος. Και πριν εκείνος προφτάση να ξανακλείση την πόρτα, ρίχτηκε άπάνω της, σπρώχνοντας με όλη του τη δύναμη.

— Σπρώχτε και σεις μαζί μου! φώναξε στον "Εντουαρντ Πέρκινς.

Ο νεαρός εισοδηματίας υπάκουσε κι' έτσι σε λίγο κατώρθωσαν, κατανικώντας την αντίστασι του άγνώστου, ν' άνοιξουν την πόρτα και να μπουν μέσα, ένω εκείνος ανέβαινε τέσσερες - τέσσερες τις σκάλες.

"Όταν έφτασε στο πρώτο πάτωμα, ο άγνωστος μπήκε σ' ένα δωμάτιο. Έκει τράβηξε κατ' ευθείαν προς ένα γραφείο, του όποιου άνοιξε το συρτάρι. Μά δεν πρόφτασε να πάρη απ' αυτό ένα περίστροφο, το όποιο λογάριάζε να χρησιμοποιήση κατά των διωκτών του. Ο πόλιςμαν ώρμησε έναντίον του και τον χτύπησε τόσο δυνατά στο κεφάλι με το κλόμπ του, ώστε τον σώριασε κάτω άναίσθητον.

Την ίδια στιγμή, μιά κραυγή άπέραντης φρίκης άκούστηκε. Μιά νέα κόρη, που είχε μπή στο δωμάτιο, είχε βγάλει την κραυγή αυτή.

— Τί κάνατε; Τί κάνατε; φώναξε, με τὰ χαρακτηριστικά αναστατωμένα, στον αστυνομικό.

— Τί έκανα;... Ξαναείπε εκείνος.

Και χωρίς να προσθέση τίποτε άλλο, τράβηξε προς το άνοιχτό συρτάρι του γραφείου, από το όποιο πήρε το περίστροφο. Κατόπιν έσκυψε πάνω απ' τον πληγωμένο, έβγαλε από την τσέπη του ένα μικρό κουτί και πρόσθεσε:

— Χτύπησα αυτό τον άνθρωπο που έτοιμαζόταν να πυροβολήση έναντίον μου και κατάσχω ως πειστήριο αυτό το

κουτί, τὸ ὁποῖο ἔκλεψε...

— Ὁ πατέρας μου, κλέφτης!... τραύλισε ἡ νέα κόρη. Ἄπατάσθε!... Ὁ πατέρας μου εἶνε ὁ κ. Ὁβεν Νταίβις, διευθυντὴς τοῦ μεγάλου Οἴκου Κοσμημάτων τῶν κ.κ. Κλάιττον καὶ Λόκε.

Εἶπε τὰ λόγια αὐτὰ μ' ἓνα τέτοιο τόνο εἰλικρινείας, ὥστε ὁ Ἔντουαρντ Πέρκινς προαισθάνθηκε πὼς εἶχε συμβῆ κάποια δραματικὴ πλάνη.

— Δὲν ξέρω τὸ νόμο, εἶπε στὸν ἀστυφύλακα, μὰ μοῦ φαίνεται πὼς ἐνεργήσατε καθ' ὑπερβολὴν τῆς δικαιοδοσίας σας...

— Ἄ! σοῦ φαίνεται! ἔκανε σαρκαστικά ὁ πόλιςμαν. Καὶ πὼς σοῦ φαίνεται αὐτό;

Καὶ συγχρόνως κατάφερε μιά τρομερὴ γροθιά στὸ σάγωνι τοῦ δυστυχισμένου Πέρκινς, πού τὸν ἔστειλε νὰ κυλιστῆ νὸκ-ἄουτ στὸ χαλί.

Ὅταν ὁ Πέρκινς συνῆλθε, εἶδε σὰν μέσα σ' ἓνα σύννεφο τὴ νέα κόρη νὰ παρέχη τὶς περιποιήσεις της στὸν κ. Ὁβεν Νταίβις κι' ἔπειτα σ' αὐτὸν τὸν ἴδιο.

Ἡ ἐξηγήσεις πού τοῦ ἔδωσε κατόπιν ἡ δεσποινὶς Νταίβις τὸν ἔπεισαν ἀπολύτως, ὅτι εἶχε πέσει θύμα ἑνὸς ληστοῦ, ὁ ὁποῖος εἶχε φορέσει στολὴ πόλιςμαν γιὰ νὰ κλέψῃ εὐκολώτερα ἓνα ὑπέροχο περιδέραιο μαργαριταριῶν πού βρισκόντουσαν μέσα στὸ κουτί τοῦ κ. Νταίβις καὶ πού ἐπρόκειτο τὴν ἄλλη μέρα νὰ παραδοθῆ στὴ δούκισσα τοῦ Λάνγκτον.

Ἴδου τώρα ποιά γεγονότα εἶχαν προηγηθῆ τῆς κλοπῆς, ὅπως τὰ διηγήθηκε ἡ νέα κόρη στὸν Πέρκινς: Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἰδιοκτῆτες τοῦ Οἴκου κοσμημάτων εἶχε καλέσει ἀπὸ βραδύς τὸν πατέρα της καὶ τοῦ εἶπε:

— Κύριε Νταίβις, ἐλάβαμε σήμερα μιά ἀνώνυμη ἐπιστολὴ διὰ τῆς ὁποίας μὲ πληροφοροῦν ὅτι αὔριο τὴν ὥρα πού θὰ πηγαίνω νὰ παραδώσω τὸ περιδέραιο στὴ δούκισσα τοῦ Λάνγκτον θὰ δεχτῶ, μόλις βγῶ ἀπ' τὸ κατάστημα, τὴν ἐπιθεσι μιάς σπείρας κακοποιῶν, οἱ ὁποῖοι θέλουν νὰ ἐνεργήσουν σύμφωνα μὲ τὸ παράδειγμα τῶν Ἀμερικανῶν γκάγκστερς. Θὰ πάρετε, λοιπὸν, ἐσεῖς αὐτὸ τὸ κόσμημα σπίτι σας. Οἱ λησταὶ οὐτε θὰ φανταστοῦν πὼς τὸ ἔχετε σεῖς. Καὶ αὔριο τὸ πρωτὶ, ὅταν θὰ θελήσουν νὰ ἐκτελέσουν τὸ κῆλο τους, πολυάριθμοι ἀστυνομικοὶ κρυμμένοι γύρω ἀπὸ τὸ κατάστημά μας, θὰ τοὺς συλλάβουν ὅλους.

Ὁ Ὁβεν Νταίβις εἶχε δεχτῆ, μὰ γυρίζοντας στὸ σπίτι του μὲ τὸ περιδέραιο φρόντιζε νὰ περπατᾷ στὴ μέση τοῦ δρόμου γιὰ ν' ἀποφύγῃ κάθε ξαφνικὴ ἐπίθεσι. Ὡστόσο τὴν

ἔπαθε γιὰτὶ εἶχε νὰ κάνῃ μ' ἓνα τρομερὸ ληστή.

Ὁ Ἔντουαρντ Πέρκινς, ὅταν τὰ ἔμαθε ὅλ' αὐτὰ, ντράπηκε καὶ θύμωσε γιὰτὶ εἶχε γίνει, χωρὶς νὰ θέλῃ, συνένοχος ἑνὸς κακοποιῦ.

— Ἄν εἶν' αὐτὸς πονηρὸς, φώναξε, εἴμ' ἐγὼ δυὸ φορές πονηρὸς. Πέστε μου ποιὸς βρισκόνταν μπροστὰ ὅταν ὁ κ. Κλάιττον εἶπε στὸν πατέρα σας ὅτι πρόκειται νὰ τοῦ ἐπιτεθοῦν κακοποιοί;

— Ὡ! δὲν ἦταν παρὰ ὁ κ. Ζεὸ Οὐάλλις, ἓνας γέρος ὑπάλληλος, γιὰ τὸν ὁποῖο εἴμαστε σίγουροι.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ κ. Ὁβεν Νταίβις. Μὰ δὲν πρέπει νὰ στρέψετε πρὸς αὐτὸ τὸ μέρος τὶς ἐρευνές σας. Εἶνε ἀδύνατον ὁ Ζεὸ Οὐάλλις...

— Δώστε μου τὴν διεύθυνσί του, ἐπέμεινε ὁ Πέρκινς.

— Χάκνεϋ Στρήτ, ἀριθμὸς 263...

Καὶ, χωρὶς νὰ θελήσῃ ν' ἀκούσῃ περισσότερο τὴν δεσποινίδα Ὁβεν καὶ τὸν πατέρα της, ἔφυγε. Βγαίνοντας ἔξω, εἶχε τὴν τύχη νὰ θρῆ ἓνα ταξὶ πού περνοῦσε ἀδειανὸ καὶ εἶπε στὸ σωφῆρ νὰ τὸν πάῃ στὴ Χάκνεϋ Στρήτ.

Ἐπειτα ἀπὸ εἴκοσι λεπτά, τὸ ταξὶ σταματοῦσε μπρὸς στὴν κατοικία τοῦ Ζεὸ Οὐάλλις, τὴ στιγμὴ πού ἓνας ἐνοικιαστῆς καμμιά ἔξηνταριά χρονῶν ἐτοιμαζόταν νὰ μπημέσα.

— Ὁ κ. Οὐάλλις σὲ ποιὸ πάτωμα κατοικεῖ, παρακαλῶ; ρώτησε ὁ Πέρκινς.

— Εἴμ' ἐγὼ ὁ ἴδιος! τραύλισε ὁ γέρος τρέμοντας.

— Ὡ! θαυμάσια! ἔκανε ὁ Πέρκινς. Δὲν θέλω νὰ χάσω τὸκαιρὸ μου μὲ συζητήσεις. Εἴμαι ντετέκτιβ τῆς Σκότλαντ-Γυάρντ. Θὰ μοῦ πῆς ἀμέσως πού μπορῶ νὰ βρῶ αὐτὸν πού ἐπετέθη ἐναντίον τοῦ Ὁβεν Νταίβις καὶ τοῦ πῆρε τὸ περιδέραιο μὲ τὰ μαργαριτάρια;

Ὁ Ἔντουαρντ Πέρκινς βασιζόταν στὴν ἐκπληξι πού θὰ προκαλοῦσαν τὰ λόγια του στὸν Οὐάλλις. Καὶ δὲν γελᾶστηκε...

Ὁ γέρος χλώμιασε καὶ τραύλισε:

— Μά... μά... ἐγὼ δὲν ἔκανα τίποτε... Εἶδοποίησα μόνον τὸν Τζῶρτζ Κίρμπυ...

— Περιφῆμα! εἶπε ὁ Πέρκινς. Αὐτὸν τὸν Τζῶρτζ Κίρμπυ θέλω κι' ἐγὼ νὰ βρῶ...

Καὶ, ἀρπάζοντας τὸν Οὐάλλις ἀπὸ τὸ γιακᾶ, τοῦ εἶπε ἐπιτακτικά:

— Λέγε μου γρήγορα πού θὰ τὸν !... Μίλα!... Ἄλλοιῶς...

— Στὸ μπάρ τοῦ «Γαλαζίου Ναύτη», στὸ Νιούγκαντ Στρήτ, ἀπάντησε ὁ Ζεὸ Οὐάλλις, ξετρελλαμένος ἀπὸ τὸ φόβο του.

— Ὡραῖα! Ἄνεβα σ' αὐτὸ τὸ ταξὶ. Ἄν ἐνδιαφέρεσαι γιὰ τὴ ζωὴ σου, μὴν κάνεις οὔτε τὴν παραμικρὴ κίνησι...

Ἐπειτ' ἀπὸ μιά ὥρα, ὁ Ἔντουαρντ Πέρκινς χτυποῦσε τὴν πόρτα τῆς κατοικίας τοῦ Ὁβεν Νταίβις. Ἐσπρωχνε μπροστὰ του τὸν Ζεὸ Οὐάλλις πού ἦταν ἀληθινὸ ἀνθρώπινο ράκος.

(Συνέχεια στὴ σελίδα 53)

Τὸν ἔστειλα καὶ κυλίστηκε τρία μέτρα μακρῶς...

ΟΙ «ΑΣΤΕΡΕΣ» ΑΛΛΗΛΟΘΑΥΜΑΖΟΜΕΝΟΙ

(Συνέχεια από τη σελίδα 18)

μπέρ και, όχι πολύ, την Μάρλεν Ντήτητριχ.

— Γιατί τους αγαπάτε;

— Πώς «γιατί»; κάνει ο Χάρρυ Μπώρ άνασηκώνοντας το κεφάλι του. Δεν προσπαθώ να εξηγήσω το γιατί... Δεν αναλύω ούτε την αξία τους, ούτε την απόλαυσι που μου χαρίζουν όταν τους βλέπω... Μου άρέσουν... αυτό είν' όλο!

— Εξαφνα, θυμάται ότι ξέχασε κάποιον και προσθέτει:

— Και ο Φρέντ Άσταίρ; Τόν αγαπώ πολύ!... Βρίσκω ότι είνε γοητευτικός!...

— Ο Ζάν Κατλαίν τρέφει απεριόριστο θαυμασμό προς την Μάρλεν Ντήτητριχ.

— Δεν μπορώ βέβαια, προσθέτει, να μη θαυμάζω τη Γκρέτα Γκάρμπο για το αίθεριο παίξιμό της. Μά ή Μάρλεν Ντήτητριχ είνε μιά γυναίκα τόσο... γυναίκα, πού μ' έχει κατακτήσει όλόκληρο. "Επειτ' άπ' αυτό, κάθε άλλη εξήγησης είνε περιττή.

— Και ο Γκάρυ Κούπερ επίσης έχει όλο το θαυμασμό μου. Είνε τόσο δυναμικός, τόσο πνευματώδης και βίαιος συγχρόνως!... Ναι, ή Μάρλεν Ντήτητριχ κι' ο Γκάρρυ είνε οι δύο μεγάλοι θαυμασμοί μου... "Επειτ' άπ' αυτούς θαυμάζω την Κάθριν Χέμπουργν, την Καρόλ Λομπάρ και τόν Φράνσο Τόν.

— Η Ρενέ Σαιν-Σύρ μάς λέει ότι θαυμάζει κατά σειράν: την Κάθριν Χέμπουργν, τόν Κάρολο Λώουτον, τόν Ούλλιαμ Πόουελ και την Γκρέτα Γκάρμπο.

— "Ω! φωνάζει εξαφνα. "Ω! ξέχασα την Μπέττυ Νταϊβίς!... Τί άφηρημάδα!... Την τοποθετώ πριν άπό τη Γκάρμπο!... Αυτή ή γυναίκα είνε ή αλήθεια ή ίδια... Τίποτε σ' αυτήν δεν είνε συμβατικό, τίποτε δεν είνε ψεύτικο... "Εχει ένα πρόσωπο καταπληκτικά έκφραστικό, μάτια βλοσυρά και λαμπρά!... Οί πιό δύσκολοι ρόλοι είνε ή ειδικότης της. Στ' αλήθεια, ή Μπέττυ Νταϊβίς με συγκινεί πολύ!

— Πάνω άπ' όλους όμως βάζω την Κάθριν Χέμπουργν... "Η Χέμπουργν είνε ένα είδος μαγείας, ένα έργο τέχνης, ένα θαύμα!... Λένε πώς δεν είνε ώμορφη... "Εγώ όμως την βρίσκω καταπληκτική!

— Αντί της Ντανιέλ Παρόλα, ή οποία παραθερίζει στην Έλβετία, μάς άπαντά ο σύζυγός της:

— Μπορώ πολύ καλά να σάς πώ τις προτιμήσεις της συζύγου μου... Τις ξέρω... Λατρεύει την Γκάρμπο και την Ντήτητριχ... και αγαπά πολύ για τη δροσιά της την Άνν Σίρλεϋ... Μά ή μεγάλη της αγάπη είνε ο Γκάρυ Κούπερ... Τόν αγαπάει τόσο γιατί βρίσκει σ' αυτόν μεγάλο ταλέντο και ισχυρή προσωπικότητα... Μά πρό πάντων γιατί τόν βρίσκει ώραίο... Κι' αυτό δεν είνε λίγο... "Όταν τόν είδε στά Χόλλυγουντ, λίγο έλειψε να λιποθυμήσει άπό τη συγκίνή της...

— Η Ντανιέλ Νταρριέ άπάντησε ότι αγαπά τη Νόρμα Σήρερ για την καλή της καρδιά και μάς διηγήθηκε σχετικώς το άκόλουθο ανέκδοτό της:

— Η Νόρμα Σήρερ έχει τη mania να προστατεύη όλα τά φτωχά παιδιά. Τόν χειμώνα γυρίζει στις έργατικές συνοικίες του Χόλλυγουντ, κάνει διακριτικές έπισκέψεις στα σπίτια των φτωχών και πάντα αφήνει με τρόπο ένα σεβαστό χρηματικό ποσό πάνω στο τραπέζι τους... "Όλα τά παιδιά την αγαπούν φυσικά και την θεωρούν σαν μεγάλη αδελφή τους. Χαρακτηριστικό αυτής της αγάπης είνε το άκόλουθο έπεισόδιο:

— Μιά νύχτα, πολύ άργά, ένω ή Νόρμα Σήρερ είχε καταλιθίη χτύπησε το τηλέφωνο του διαμερίσματός της. "Η καμαριέρα έσπευσε φυσικά να πάρη το άκουστικό και να ρωτήσει τί θέλουν. "Από την άλλη άκρη του σύρματος άκούστηκε τότε μιά παιδική φωνή:

— Είμαι ο Τέντυ Στόλκερ, είπε και θέλω να ιδώ άμέσως την «μίσσες» Σήρερ. "Η μαμά λέει, ότι ήρθε ή ώρα να φύγη για το μεγάλο ταξίδι. Μάς θύμωσε μάλιστα και δεν μάς μιλάει πια. Κι' εμείς φοβόμαστε να μείνουμε μόνοι. Θέλω λοιπόν να έρθη να μάς κρατήσει συντροφιά.

— Η καμαριέρα πού ήξερε την άδυναμία της Νόρμας Σήρερ για τά μικρά, έσπευσε να την ξυπνήσει και να της άναφέρη το τηλεφώνημα. "Η χαριτωμένη «βεντέττα», ανήσυχη, ντύθηκε βιαστικά κι' έτρεξε στη διεύθυνσι του Στόλκερ. Βρήκε τά δύο παιδιά να κλαίνε και να πολεμούν να

ΤΟ

ΓΕΡΙΔΕΡΑΙΟ ΤΗΣ ΔΟΥΚΙΣΣΗΣ

— Δέο.

(Συνέχεια από τη σελίδα 4)

— Δείχνοντας (Συνέχεια από τη σελίδα 4) τητος. Είν' ε στον κ. "Οβεν Νταϊβίς και στην κόρη του, καλά τη δουλειά της. Νά ή προσωποποίησης της τιμολόπισμαν κι' άυγκληματίας, με δεν έχει μάθει ακόμα λαντ-Γυάρντ. Τό! "Εγώ έπεσα στην παγίδα του ψευτοδεδειξε το καταφύγιο σ' εμένα πώς είμαι ντέτεκτιβ της Σκόττά μαργαριτάρια... ο μου έπιασε κι' ο Ουάλλις μου έχωρίς να κάνω μάταια... ληστού πού πήρε το περιδέραιο με θριαμβευτικά, δίνοντας τόν βρήκα και του το πήρα, πίστευε στα μάτια σου σ' αζητήσεις. "Ιδού το! έπρόσθεσε

— Μά θ' αναγκάσει ο "Οβεν Νταϊβίς, ο οποίος δεν είπε ή δεσποινίς "Οβεν Νταϊβίς με το πολύτιμο περιδέραιο.

— Μπα! Καθόλου. "Από παλαιώτε με τόν κλέφτη!

— Λάζιου Ναύτη», όπου μου έδειξε τόν κλέφτη! ο μπάρ του «Γα-Κίρμπυ— ήταν εκεί κι' έπινε, φορώντας γυαλιά πώς θά τόν άστουφύλακα... Γελούσε δυνατά... Χω κάποιος Τζώρτζ στους φίλους του το ώμορφο κόλπο, να τη στολή του δράστης... Κρατούσε στα χέρια του τη άλλο διηγήτο

— ριτάρια και την έπεδείκνυε. Χωρίς να όποιου ήταν ο ώρμησα έναντιον του, του την απέσπασε... τή μαργα-έπειτα —όφθαλμόν αντί όφθαλμού— τή κατάφερα γμή,

— γούνι μιά γροθιά για την όποια είμαι περήφανος... κι' στείλα και κυλίστηκε τρία μέτρα μακρυνά, σαν να τόν πησε κεραυνός. Βλέπετε ότι δεν χασομέρησα καθόλου.

— Ένα πήδημα βρέθηκα πάλι στο δρόμο, πήδηξα στο ταξί με περίμενε κ' ιδού με έδω... Μά τί θά τόν κάνουμε αυ-

— τόν συνένοχο των ληστών; είπε δείχνοντας τόν Ζεό Ουάλλις, πού είχε πέσει γονατιστός.

— Πρέπει να τόν συχωρέσουμε, άπάντησε ή νέα κόρη. Θά μάς βοηθήσει άλλωστε στην σύλληψι όλης της σπείρας...

— Κ' είμαι βέβαιη πώς στο έξης θά ξαναγίνη τίμιος άνθρωπος.

— "Ετσι, συνελήφθησαν, έκτός άπό τόν Τζώρτζ Κίρμπυ κι' άλλοι πέντε λησταί πού είχαν ειδικευτή στις κλοπές κομημάτων.

— Κι' έτσι ακόμα, ο ήρωας αυτής της ιστορίας "Εντουαρντ Πέρκινς παντρεύτηκε σε λίγο καιρό την κόρη του "Οβεν Νταϊβίς.

ΑΛΕΝ ΜΟΝΖΑΡΝΤΕΝ

Η ΕΡΕΥΝΑ ΜΑΣ

ΟΙ ΙΔΑΝΙΚΟΙ ΣΥΖΥΓΟΙ

— "Όπως εξηγήσαμε στους άναγνώστας μας και στας άναγνωστριάς μας, άμα τη λήξει του διαγωνισμού περι «Ιδανικών Συζύγων» ο τελευταίως ψηφισθείς ύπό της Κυβερνήσεως νόμος μάς άπηγόρευε ρητώς την παροχήν των δώρων τά όποια είχαμε ύποσχεθί να δώσωμεν σ' εκείνας κι' εκείνους πού θά έστελναν τις καλύτερες άπαντήσεις.

— Μολαταύτα μερικοί άναγνώσται —έλάχιστοι ευτυχώς— παραπονούνται σχετικώς και παραπονούνται άδίκως. "Ηθελαν τά δώρα άφ' ενός και την άυστηράν τιμωρίαν μας άφ' έτέρου.

— "Επειδή, ώστόσο, μάς είνε άδύνατον να δώσωμεν δώρα, αποφασίσαμε να άμείψωμεν ήθικώς εκείνας και εκείνους πού έστελναν ώραιάς άπαντήσεις, δημοσιεύοντας τά όνόματά των εις το «Μπουκέτο», εις τιμητικήν θέσιν.

— Την ήθικήν αυτήν άμοιθήν, άνωτέραν πάσης ύλικής, θά την παράσχωμεν εύχαρίστως εις ένα των προσεχών φύλων.

— "Ελπίζομεν ότι κατόπιν αυτού αι άναγνώστριάς μας και οι άναγνώσται μας θά μείνουν ίκανοποιημένοι.

— Τίποτε περισσότερο δεν ήμπορούσαμε, δυστυχώς, να κάμουμε. "Ο σχετικός νόμος είνε ρητός και θά ήτο κυριολεκτικώς παραφροσύνη το να έπιχειρήσωμεν να τόν παραβούμε.

— ξυπνήσουν τη νεκρή μητέρα τους.

— "Ελάτε, τούς είπε, άπό δώ και πέρα θά έχετε έμένα μητέρα.

— Μά εκείνα δεν έννοούσαν να σωπάσουν. "Ηθελαν πρωτα να τούς ύποσχεθί ότι θά τούς χάριζε ένα άλογο κι' ένα ώμορφο τουφέκι. Κ' ή Νόρμα Σήρερ τούς το ύποσχέθηκε και τά πήρε στη βίλλα της. Κατόπιν δε τά έκλεισε στο καλύτερο σχολείο του Χόλλυγουντ κι' άνάθεσε σε μιά καλή παιδαγωγό την άνατροφή τους.